

Örökség

Lágy részelt az angyalok lerágták:
meszes-fehér koponyaként borul
reánk az égbolt, és szemüregén
hol nap sűt át, hol ólom-hold vonul;

élünk alatta, korhadó világban,
fogaiból bányászva érceket,
s nem tudjuk, hogy e koponya kié,
s nem sejtjük, hogy csak vágyak, érzetek

voltunk: Teremtőnk gondolatai,
míg élt, — de mára lecsupaszodott
Tejut-gerince, s éles csontszilánkok
a foszfor-villogású csillagok;

s agyveleje, mely szétfolyt, elrohadt,
hajnalban a talajból felszivárog, —
eltévedünk ködgomolyaiban,
s érezzük: örököltük e világot;

élősködünk, s nemcsak mi, ámde fenn
az angyal-regimentek is, — miénk lett
a bomló, édes, rég kihűlt tetem;
zabáljuk hát, míg át nem jár a méreg.

Sirálytó

(Olvastam, hogy Ferenc Ferdinánd főhercegnek Chlumetzben volt egy tava, ahol egyszer egyetlen délelőtt 1600 sirályt kapott puskavége.)

Úgy tetszik most: sirálytó a világ,
s partjáról István — Ferenc Ferdinánd —
lódözget ránk, — és ebben az a jó,
hogy őt is leteríti Gavrilo.

Igaz, hogy akkor széthull odafenn
és ldelenn a Világegyetem, —
míndegy — sirályok, szerteröppenünk,
s vagdosva egymást, ölünk s öletünk.